

Quiz op de omslag van het Witte Boekje van de ALV van de NDV

Zoals gebruikelijk stonden er op het Witte Boekje van de ALV van de NDV twee foto's afgebeeld voor de quiz. Het bleek lastiger dan verwacht om de namen te raden. Hierna worden de beide soorten beschreven.

Buxus sempervirens

Deze soort behoort tot de Buxaceae. Het zijn groenblijvende struiken en bomen, verdeeld over ongeveer 30 geslachten. Ze komen voor in Europa, Afrika en Azië en enkele zelfs in Centraal Amerika en het Caraïbisch Gebied. De belangrijkste voor ons is *Buxus sempervirens*. De groei is meestal breed struikvormig, al kunnen ze ook boomvormig uitgroeien tot zo'n 9 meter hoog. Die vorm vindt men soms bij boerderijen, kastelen en kloosters. De groei is langzaam, dus dergelijke maten worden pas na vele jaren groei bereikt. Snoei wordt heel goed verdragen, daarom worden

ze al eeuwenlang veel gebruikt voor hagen, haagjes en vormsnoei.

De Buxusmot (*Cydalima perspectalis*) heeft de laatste jaren veel aanplantingen in ons land gedecimeerd.

Buxus sempervirens heeft klein (1,5 x 1,0 cm), tegenoverstaand, iets bol, gaafrandig, glanzend groen blad. De twijgen zijn groen en zwak vierhoekig, door de aflopende zijkanen van de bladsteeltjes.

De grijzige stammen zijn aanvankelijk glad, maar later wordt de schors ruw met tal van kleine hoekige plaatjes. De bloemen zijn klein, naakt, en bevatten drie stampers en enkele tientallen meeldraden. Het stuifmeel geeft de bloemen de gelige kleur. De houtige doosvruchten hebben drie holtes met in elke holte twee glanzend zwarte zaden. De vruchten zijn gekroond met drie hoorntjes. Het hout is zeer hard, de hardste Europese houtsoort. Het werd en wordt graag gebruikt door houtsnijwerkers. Door de fijne nerf kunnen heel fijne werkstukken gemaakt worden, zoals muziekinstrumenten, en vroeger letterblokken in drukkerijen.

Voor kant van het Witte Boekje: vruchten van *Buxus sempervirens*

Er bestaan tientallen cultivars. Veruit de belangrijkste is *Buxus sempervirens* 'Suffruticosa', de Randpalm.

Deze is in miljoenen gekweekt als randplant en voor figuren in parterres. Een meer robuust groeiende selectie is *Buxus sempervirens*

'Handsworthiensis'. Deze groeit stevig opgaand en heeft ook groter blad en is in de tweede helft van de 19de eeuw in Engeland ontstaan. Er bestaan verder groeivormen, bladvormen, kleurvormen, zuil- en treurvormen enz.

Taxodium distichum

Op de achterzijde van het Witte Boekje stonden kegels van *Taxodium distichum* afgebeeld. Dit deel van de prijsvraag was echt niet moeilijk. Een meer uitgebreid verhaal staat in A.V. nr. 2-2020. Toen kwam *Taxodium* ook in beeld, en wel met zijn bekende ademwortels (pneumatoforen). Dit keer dus kegels, die meestal hoog in de boom staan, maar ook wel op ooghoogte te vinden zijn.

Achterkant van het Witte Boekje: zaadkegels van *Taxodium distichum*

De bomen zijn éénhuizig, en bloeien in het voorjaar. De stuifmeelkegeltjes staan in lange dunne hangende 'aren'. De vrouwelijke kegeltjes staan in clusters aan het einde van twijgen van het vorig jaar. De zaadkegels worden uiteindelijk bij rijpheid 2 à 4 cm in diameter, min of meer rond en knobbelig. Ze lijken helemaal

niet op de algemeen door iedereen herkende kegels van *Abies*, *Picea* en *Pinus*.

Al met al toch een zeer mooie, bladverliezende boom met soms prachtige en lang aanhoudende herfstkleuren en met zeer goed en duurzaam hout.

Taxodium distichum Forstbotanischer Garten in Rodenkirchen

Niet alle *Taxodiums* kleuren even mooi.